

350.

Робите говорят чрез мълчание
С Господ-бог, а също помежду си,
Няма думи тяхното страдание,
Нямат думи тяхните покрусии.

Мълчаливо търсят утешение
В милосърдието на съдбата,
Но съдбата с укор и презрение
Им отхвърля винаги молбата.

Тя със много кръв лекува робствата,
Над мълчанието се надсмива,
Награждава с обич не удобствата,
А отчаяната съпротива.

Вик тогава цепи тишината,
Като първи знак на Свободата.

351.

Земята ни – космическа избраница
Отдавна е превърната във кланица,
Престъпниците в нея се множат,
А жертвите невинни все растат.

Убиват днес за спорт и развлечения,
От обич, скука и за отмъщение...
Без оглед лош ли сте, или добър,
Вас всеки миг заплашва ви сатър.

Заклан ли сте, на рая от просторите
С Темида може да си поговорите
И да поставите въпрос учтив
Било ли е възможно да сте жив.

А тя след колебание тревожно
Ще каже, че навярно е възможно.

352.

Късно е да спрем да се залъгваме,
Щом наивността ни е безока,
Ние все нанякъде си тръгваме
Бързо, но без правилна посока.

Хитреци безчинстват сред народа ни
И го хранят със лъжи отровни,
За да стане гмеж от верноподани
Изпълнители безпрекословни.

Ще ни победят ли враговете ни
Във съюз с предателите родни,
Или ще побягнат, с гняв прогонени,
От спасители богоподобни?

На народа му е все едно.
Той разчита само на “Дано!”

353.

Има болници в прекрасни здания
С апарати от модерен тип,
Лекарите там са с много знания...
Но лекуват сам VIP.

Съществуват хубави училища
С образцов учителски екип
И прекрасно уредени жилища...
Само за деца на VIP.

Ако бил си сред данъкоплатците
Покосени от опасен грип,
В некролог ще видиш, че признат си ти
За велик, ако си VIP.

VIP е най-добрата декорация
На века със зряла демокрация.

354.

“Между съдилищата и разбойниците съществува явно споразумение” Хр.Ботев, в. “Знаме”, год. I, бр. 5/1875/

Невинността понякога е стока;
На нея има бляскав етикет;
Цената ѝ обаче е висока,
Тъй както е със всеки скъп предмет.

И както е със скъпите предмети
На някоя витрина в магазин,
За да се купи нужни са монети
Или висок държавнически чин.

Но, странно е, тя лесно се подправя
Във Висшия Демократичен Съд,
Където всяко безпристрастно право
Се изкривява ако му платят.

И затова съдебните палати
Изхранват армии от адвокати.

355.

Той носи безупречна скъпа риза
И всичките му действия редовни са,
Докато спи, или когато слиза
От скъпата кола или любовница.

Говори ясно, с мисъл пестелива,
Внушава вяра и единогласие,
Умее зад словата да се скрива
И галеник на трудовите маси е.

Достойно, дето стане или седне,
Осъжда всяко смъртно наказание,
Защото според данните последни
Смъртта е без хуманно оправдание.

Но всичките му принципи умряха,
Бандитите щом майка му заклаха.

356.

Във този свят широк на безработните,
На неграмотните и на лъжците,
Там някъде зад точката на стотните
Живеят малцинства недоубити.

Те раждат чудните изобретения
От огъня до хвърчила огромни,
Но въпреки добрите постижения
Остават често гладни и бездомни.

Банкерите добре са ги заробили
В жестоките финансови капани,
На тях прехвърлят всичките Чернобили,
А славата – за хитреци подбрани.

Но що ще чинат с хватките железни,
Ако Изобретателя изчезне?

357.

Едно грозно чудовище
Със огромно туловище
Е раззинало паст,
С очи злобно изцъклени,
Като въглени пъклени,
Бди за своята власт.

Подмазвачите предани,
От далече доведени,
Величаят го днес
И тълпите престъпници
В съюз с родоотстъпници
Го венчаят със чест.

А нещастните жители
Кротко чакат спасители.

358.

Добрите притчи вече са разказани,
Лежат между кориците подвързани,
Със попско православие белязани
И никога от никого потърсени.

Насилниците днес са превъзнасяни
От ревностните си последователи!-
Навред са подвизите им огласяни
От радио- и TV- предаватели.

Отлично им се плаща напреварата
И щедри са парите на наградата
За трайно утвърждаване на вярата,
Че силна е на злото им грамадата.

А в ъгъла на нашето съзнание
Под наем спи Свещеното писание.

359.

Свободен, или пък под чуждо иго,
Той, поданикът, си е все отдолу,
Държавата навсякъде го стига
И го застава да крепи престола.

Монархът, рóден или чуждоземен,
От него иска да е мирен сáмо,
Династията Му да възприема
И да се подчинява на властта Му.

Така във този кът на идиоти
Разцъфва колективност хармонична,
Тук всеки самозванец патриот е
С любов всесилна, при това парична.

С парите любовта изглежда вярна,
Щом икономиката е пазарна.

360.

Измежду многобройните права,
Потискани у нас със настървение,
Е правото за всичко онова,
Кое то се нарича *отвращение*.

Добрият тон изисква го от нас
И добродетелното ни представяне,
Осигурили верния компас
Към безболезненото оцеляване.

Та как ли иначе ще изтърпим
Изгарящата мерзост на годините
И с вид любезен и невъзмутим

Ще срещаме поредния подлец,
Ограбил щастието на невинните,
Когото ни представят за светец?

361.

Отвърщат взор читателите масови
От книгата за братя Карамазови,
Те търсят по-достъпни идеали
В сапунените сериали.

Събитията в тях са режисирани,
От всички хора за да са разбирани,
Да са със действие игриво, живо,
Напътствено и справедливо.

Нещастията там са кратковременни;
Красивите артистки все са бременни;
Изгубените братя се намират...
Накрая лошите измират.

А на добрите всичко се прощава
И сериалът продължава.

362.

Солените потоци на сълзите
Сродяват хората със крокодилите –
Те често са оръжията скрити,
Които удесеторяват силите.

Мощта им става трудно отразима
Ако сълзите са със скръб маскирани,
Или с лика на някоя любима,
Изгубвана и после пак намирана.

А щом все пак настъпи сухотата,
Белязана със мокри промеждутъци,
Изгряват погледите на Лъжата,
Където думите пребити лутат се.

Защото и жестоките създания
Отстъпват пред умелите ридания.

363.

И двете важни дати за човека
Човек не помни. Датата на раждане
Му съобщават с документ. Полека
Той тръгва с много други тъжни граждани
Към своя край...Но точно в миг, когато
Архангелът се спуска с пълномощие,
За да му осчетоводи душата,
Човекът вече само тленни мощи е
И сетната си дата не усеща.
Без слава, но и без високомерие
От райските селения посреща
Събитията земни; и с доверие
Очаква с паметник да му признаят,
Че по заслуги го приема раят.

364.

Живеят гордо между нас писатели,
Продали се и станали предатели
По време на погром, терор и бой,
Но не признаващи позора свой.

Те искали “да влязат във системата”
Единствено, “за до проучат темата”.
“Аз близал съм подметките на враг
Със цел да дам за бунта ясен знак”.

Сега са в центъра на всички гласности
Със смели приказки, /но без опасности!/
Надигат с достолепие глава
И търсят гражданските си права.

А книгите им – със лъжи привични,
Отдавна са отпадъци вторични.

365.

Разпокъсана е Вечността
На години, месеци и дни,
В тях, като затворник, мисълта
Търси мир и волни бъднини.

Вместо мир – разруха и война
Пълнят всеки земен календар
И под кървавите знамена
Жертви чака не един олтар.

Някъде нарядко, тук и там,
Се е сврял по някой миг щастлив,
Толкова закратко, че едвам
Се съзира с мощен обектив.

Който все пак го е преживял,
Вечността *отвътре* е познал.

366.

Тъгуват кучетата ни. Без маска.
Тъгуват искрено и непонятно.
Тъгуват за пропуснатата ласка.
Тъгуват с настойчивост безвъзвратна.

Предаваме ги. Те не ни предават.
Пропъждаме ги. Те се връщат вкъщи.
Наказваме ги. Те не ни оставят,
А чакат ни да спрем да им се мръщим.

Когато спрем, тъгата им изчезва.
Остава само чистата любов
В очакването на взаимност трезва

И сбъдване на ласката мечтана,
Измолена със безсловесен зов,
Останала най-често неразбрана.

367.

Той съзерцава. Търси таен смисъл
Във корена на своя сив живот
И иска, след като го е описал,
Да слиса с него простия народ.

Актьори пишат. Пишат йезуити,
Шофьори, сервитьори и борци...
Таланти скрити и новооткрити,
Напират бодро, като скакалци.

И тръгват спомените задушевни
За странния им юношески страх,
За лудориите им всекидневни
И първия им любощенски грях.

А пък читателят се чудом чуди,
Във ред ли са, или са малко луди.

368.

Христос създаде нулевия век
И без да ще разцепи времената,
С “Преди Христос” и “След Христос” човек
Подрежда ужасите на войната.

А вековете в своя дълъг ред
Изглеждат като страшна диагноза
И в историческият им портрет
Кръвта присъства в смъртоносна доза.

Сто милиона дози кървав срам
Тежат на Мъченика от Голгота,
Убити пълнят Неговия храм,

Загинали във кървавата бездна...
Той нявга се пожертва за Живота,
Но жертвата остана безполезна.

369.

Благата наши от различен тип са:
Изкуство, сирене, компот, наука,
Ценят се по “ наличната им липса”
От глад, преяждане или от скука.

И липсата им се преобразува
Във комитети и във институти,
Където се продава и купува
Чрез сделки чути, често и нечути.

Човеците, които са отвънка
Й одобряват вкупом празнотата,
Не забелязват липсващата плънка

И продължават със сърца щастливи
Да съзерцават танца на лъжата,
Подмамени от шумните призови.

370.

Обграждат ме Съвети със съвети
По разните проблеми на света,
Съветите са днес общоприети
Из всичките етажи на властта.

Съвети има и при Президента,
При фирмите за внос и за износ,
Съвети заседават във момента
По всеки малък и голям въпрос.

Съветът е с предимството безспорно
Да служи като най-надежден щит
На всяко изпълнителче покорно,
Изгубило човешкия си вид.

Изгодата в Съветите е лична,
Вината там обаче е безлична.

371.

“Убиване на Времето” ... О, Боже!
Защо тъй често хората го правят?
Ще се наложи да се предположи,
Че дяволите в тях се подвизават.

Убийци има стари, а и млади,
Като ловци, за дивеч настървени,
Куршуми им са дългите тиради
И празните слова с лъжи блажени.

А Времето мълчи, не протестира
/Почерпило запас от вечността си/,
Чертае съдбоносната си диря

И с обещания за сладка слава
Приспива лесно вярващите маси
И на убийците си отмъщава.

372.

Проектът за ракета до Луната
Се плаща с глад за милиарди бедни,
Но те не се оплакват от цената,
Защото са безсилни и безвредни.

Сега в разходката на космонавта
Из поднебесията ни огромни
Се влагат милиард варели нафта –
Те биха сгрели милиард бездомни.

Но не! И не! Жестоките стремежи
Към тленна слава и себеизява
Препятстват днес светът да забележи
Душата как съдбовно изостава

От скъпите научни постижения
И свързаните с тях “съображения”.

373.

Във родолюбието мярка няма,
То има свойството на безграничност,
За някои е с дъх на мелодрама,
Но според мен е част от всяка личност.

Донейде съм като мнозина други,
Не мразя и не хуля чужденците,
Не си приписвам техните заслуги
И не твърдя, че те са паразити.

Стремежът ми е безусловно ясен:
Не искам да заграбвам територия
И нямам никакви кроежи тайни,

Но въпреки това не съм съгласен
Днес сюлеймани с разни вагенщайни
Да пренаписват родната История.

374.

Учудвах се, когато бях дете,
Учудвам се и днес, като тогава,
Че бройката на робите расте,
А на свободните се намалява.

Създавам оптимизъм със любов,
Приветствам непрестанния напредък
И призивите за порядък нов,
Но те изгубват сила напоследък.

Вопият демоните за вражда
Във земните недра и в небесата,
Война навред – по суша и вода
И все във името на Свободата.

А пият кръв вампирите презрени
От победители и победени.

375.

Не съм привърженик на Старостта,
Но не отричам нейните предимства,
От нея, казват, блика мъдростта,
Която Тя от Времето заимства.

Навярно е наистина така,
Но има доказателства безспорни -
На Глупостта в просторната река
Участват доста старци неуморни.

Там те минават за добри плувци
И даже доста млади изпреварват,
А тежкият им сан на големци

Осигурява почетно класиране,
В което те самите гордо вярват...

За тях наградите са гарантирани.

376.

Ако се случи някога магаре
По чудо някой кон да изпревари,
Веднага в пресата ще прочетете:
“Магарета – по-бързи от конете!”

И новината със голяма сила
Полита, като птичка лекокрила,
Страни и материци завладява
На всичките магарета за слава.

С гласа на новинари сладкодумни
Магаретата стават даже умни,
А сред магарешките им редици
Се раждат преуспели политици.

И става ясно откъде се взема
Магаре във партийната емблема.

377.

Във дългосрочния ми родов влог
Се олихвяват седем робски века,
Безбройни жертви и един урок –
Доколко може да търпи Човека.

Урока го предлагам като дар
На моите поробени събрата
С идея как да се снабдят със цар,
Но тя до днес остава непризната.

Събратята не търсят робски мир,
Желят Свободата си веднага
Без император, цар или везир,
Готов с тояга да ги подпомага.

Те борят се за идеали чисти,
А аз от завист казвам: “Терористи!”

378.

И все пак, съществуват честни хора,
На думи – хвалени, на дело – бити,
Една самоубийствена опора
Сред траурния блясък на лъжците.

Изтребвани са дълго, планомерно,
С приемственост между различни власти,
Но със усилие неимоверно
Успели са да стигнат и до нас те.

Показват се тук-там поединично –
Останки на изчезваща порода,
С държане искрено и нелогично,

Без страх запътени към резервата,
Където с обич праща ги народа,
Да защитят на Правдата правата.

379.

За възрастта си старецът бе як,
Но си спечели неуморен враг
В лицето на народната държава,
Която много взема, малко дава.

Държавата реши да провери
Дали готов е да плати пари
И след редица ловки подготовки
Обсипа го със серия призовки.

“Явете се...”, “Дължите ни във срок...”
Явяваше се. С бог. Или без бог.
Доказваше, че всичко е платено.
Умря. Нечут. Със име опетнено.

А човекоподобията сламени
Във общината казаха: “Измами ни!”

380.

Дебелата певица се пропива
От мъка, че капризните ѝ зрители
Не искат само музика красива,
А също и красиви изпълнители.

Дебелата певица е нещастна
И не очаква вече, че хирурзите
Със тяхната способност първокласна
Ще разкрасят на тялото ресурсите.

Във “Тоска” тя като вагон се носи
И търси своето предназначение
За страх на кой да е Каварадоси,
С когото влиза в съприкосновение.

Уви! Талантите на много дами
Са свързани с излишни килограми.

381.

Измисленият образ е послушен
И действа винаги по моя воля,
Седи той там – във мислите ми сгушен,
И чака за какво ще го помоля.

Той ми помага в избор на мечтите -
Преследваме ги страстно, ежечасно,
Подкрепяме добрите, мразим злите,
Това обаче правим полугласно.

И нивга никой няма да се сети
Какъв е образът, от мен измислен,
А всъщност всеки втори или трети

Човек подобни образи създава,-
Родът им става все по-многочислен,
Но обществото ни не ги познава.

382.

В Историята входът е безплатен,
Там зъзнат купища прочута тлен,
Посред която историкът щатен
Се труди вдъхновено нощ и ден.

Работи неуморно по поръчка
И по поръчка прави всичко с такт,
Като че с някаква вълшебна пръчка
Пресътворява всеки нужен факт!

Веднъж за него Царят е безличен,
Но втори път той вече е герой,
А трети път е още по-различен,

Поради данни, от лъжи пронизани,
На всеки исторически завой...

И таксата се плаща на излизане.

383.

Заветна дарба! – да прикриваш нещо
Чрез многословие красноречиво,
Вместо да кажеш “за” съм, или “срещу”
Във спор кое е право или криво.

От нея се издържат дипломати,
Лъжци, министри или людоеди
Със писане на паметни трактати
Или със проповеди и беседи.

Носителите ѝ не са виновни:
Каквото и да става по Земята –
Войни и изпитания съдбовни

Минават покрай тях и отминават,
Тълпите мрат и брат убива брата...

Но “въздържалите се” оживяват.

384.

Кого зоват “обикновен човек”?
Къде е той и как се подвизава?
Въпросът уж е лек, но не е лек,
И никой точен отговор не дава.

“Обикновен човек” се среща днес
в предавания, вестници и фрази;
Какъв е той? Със чест или без чест?
Държавата от него как се пази?

А той в действителност е само мит!
“Обикновен човек” не съществува
и въпреки че е признат на вид,
“Обикновен” той само ни се струва.

Защото по законите свещени
Човеците са необикновени.

385.

Забраната на смъртно наказание
Във човеколюбивата държава
Е придружена с бодро излияние:
“На милосърдието - “Вечна слава!”

Трогателно (без всякакво съмнение)
Е съдените да остават живи
И после (за отлично поведение)
Да бъдат пак свободни и щастливи.

Не е така (за жалост) при невинните
И бедните деца със болест тежка,
Присъдата се мери не с годините,

А с нежност и учтиви извинения,
Които свършват със Смъртта човешка
И със парична липса за лечение.

386.

Живее нашата страна, живее,
И диша ведро със могъща гръд,
Бунтовническа кръв бушува в нея
И храни саможертвената плът.

Но тази жива кръв е от убити,
Загинали за любородна цел,
За да се чувстват властниците сити
По вечно стар и вечно нов модел.

На смелите това им е известно
И въпреки това те мрат без страх –
С безчестието да говорят честно
Е техният пресвят безсмъртен грях.

А ситият простак доволен вие:
“Умряха те, за да живеем ние!”

387.

Обвързани сме с гръмогласно минало,
Ехти то във ушите и в душите ни,
А бъдещето мрачно е застинало
Във плен на спомените разнебитени.

Водачите ни са като джуджетата
Ако решим да ги сравним със Дякона
Или със Оногова, тръгнал с четата
Към смърт, от целия народ оплакана.

Те всички са безотговорни хорица,
Издигнали се с помощта на лактите,
Със нас и помежду си вечно борят се,

Историята наша тяхно знаме е
А докато изопачават фактите,
За щит им служи трайното безсрамие.

388.

Навремето Сатанаил решил
Да стегне Службите на Преизподнята,
И нови секретарки назначил
Във Местната, и във Международната.

По този начин в неговия свят
Възниква историческа традиция
Чиновнички, отпуснати по щат,
С началниците да са в коалиция.

Така се раждат не едно и две
Деца без височайше позволение,
Те си измислат нови богове –

Със малко Авел и със много Каин,
Нехаят за общественото мнение
И всеки има личен ад. Но таен.

389.

Твърди се, че животът ни е вечен,
Съдбовно слят с живота на предците ни
Във образ, на безсмъртие обречен,
И със души от праведност преситени.

Вървим след красотата на лъжата
Във плен на сладко самозаблуждаване,
Уверени, че даже вдън земята
Нас вярата със вечност награждава ни.

Отдалечаваме се гърбом от смъртта си
Чрез клетви, притчи и иконостаси,
Чиято сила преувеличаваме

С магията на призрачност задгробна
И продължаваме да се надяваме
С молитва, на увереност подобна.

390.

Любимата изстрадала Родина
За мен е източник на достолепие,
Но според доста хора от чужбина
Тя център и доставчик на вертепи е.

Кой срещу Нея с гняв не е злословил? –
Таксидиоти, идиоти, графове...
Кой с обвинения не Я е тровил,
Приписвайки Й ужаси и гафове?

И все страни, чиято еволюция
Към хоризонтите на свободата
Е придружавана от проституция

По всички правила на занаята.
Но срещнат ли ги в нашия живот,
Винят веднага целия народ.

391.

Лекарят-чистач, със власт белязан,
Шества върху родната земя,
Той вестител е на божа казън
В дрехите на Бялата ламя.

С погребални служби се сдружава
И със веселия стар гробар,
Живите към оня свят отправя
С помощта на своя чуден дар.

Тъй той денонощно допринася,
Без в умора да подгъва крак,
Многобройната човешка маса
Да се свие до разумен праг.

Като него няколко такива
Равни са на два атомни взрива.

392.

Паметникът му е ръкотворен
С хонорар, за приказки получен,
И пред камерите изговорен...
Той е Телевизионен учен.

Мъдростите лее на талази
От обятията на екрана,
Вмъква “ние” в подходящи фрази
Като жрец на правда непрестанна.

В приказки животът му минава
Без сам нявга нещо да открие,
Кичи се безкрай със чужда слава
И крещи без мяра “ние, ние”.

Съществува даже указание,
Че така е придобил и звание.

393.

Каква забележителна промяна
Настъпва в хората, дошли на власт! –
Особата им в празнична премяна
Говори вече с господарски глас.

Това е само външен знак обаче,
А има знак и в техните души –
Те свикват с чувството, че са водачи,
Които Бог до трон ще възвиши.

И заживяват като царедворци
Покрай изцапани с кръв престол
И с маската на силни миротворци
Създават от лъжите ореол.

Дордето някой вихър ги очисти
Ведно със депутатските им листи.

394.

Акулата блаженства във безмълвие;
Изяжда плячката без шумни речи,
А после безразличие изпълва я
И не показва кръвожадност вече.

Във никое човешко общежитие
Не може да се види нещо сходно –
Там, както гладния, така и сития,
Надигат глас за благо то народно:

Убиват, но го правят не за ядене,
А от любов или пък от ненавист,
За думи дадени или продадени,
А също и от нелечима завист.

Убиват даже и за забавление...

И винаги намират извинение.

395.

Понякога се чудя на актьорите,
Как доброволно си скъсяват дните,
Когато пътешестват из просторите
На чужди тайни, в чужди роли скрити.

Навлизат в образите на свещеници,
На политици и на глухонеми,
На сомнамбули и военнопленници,
А всеки образ иска време... Време!

За тях остават само промеждутъци
От часове за личната неволя
И те във тях като безумци лутат се,
Защото не познават тази роля.

Тогава чудно ли е, че при криза
В устата ѝ актьорът първи влиза?

396.

Безпаметни закони ни сервират
Един след друг в Народното Събрание,
Множат се всекидневно без да спират,
Без смисъл и без всяко колебание.

Скоропостижни, те загиват лесно
със гибел, предварително уречена
От ново попълнение нечестно,
Безмилостно и недоочовечено.

При бързосменящите се закони
Е странно как живее обществото ни –
Един закон ни газии, друг ни гони

Навън от топлата държавна пазва,
Но те са днес безвредни за живота ни,
Защото тук Законът не се спазва.

397.

Да, Картаген не беше победен,
Обаче где е Картаген сега?
Умря с успех, за да не падне в плен,
Малцина знаят “Как?”, “Защо?”, “Кога?”.

Плененият привиква да е жив
Без опит да се прави на герой,
Той може нивга да не е щастлив,
Но знае да издържа глад и бой.

Огромни армии във гроба спят
След битки до последния войник;
Те никога не ще се възродят
Под скиптъра на някой вожд велик,

Но въпреки печалната им слава,
Мечтае всеки да им подражава.

398.

За инвалидите се разговаря,
Като за предстоящи мъртъвци,
Които изнемогват под товара
На многобройни трънени венци.

Те чувстват, че самите са излишни
Във този свят, презапасен със смърт,
Но все пак вярват в хората безгрижни
И във дълга им свят и милосърд.

Но никой не приема чужда мъка,
Зает е всеки с личния живот,
Над всички тегне алчност многоръка,

Прикрита зад усмивки лъчезарни,
А инвалидите живеят във хомот.

Дори ги карат да са благодарни.

399.

Разболяваме се все по-лесно,
Много трудно вече оздравяваме,
Старостта ни стана повсеместна,
С нея, щем – не щем, се примиряваме.

В болницата с влак еднопосочен
Ще пристигаме без закъснение,
Даже и нечакан, той е точен,
И с небесно предопределение.

Не помагат никакви диети,
Нито всевъзможно въздържание,
Както и безплатните съвети,

Щедро давани ни от ласкатели.
Достъпат до ада без покани е.

А във рая – само за приятели.

